

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ଏଠାରେ ନିଜେ ଧାରଣା କରିବା ସହିତ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ଧାରଣା କରାଇବାକୁ ହେବ, ପରୀକ୍ଷାରେ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହେବା ପାଇଁ ମାତା-ପିତାଙ୍କ ସମାନ ହେବାକୁ ପଡିବ, ଯାହା କିଛି ଶୁଣୁଛ ତାହା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଶୁଣାଇବାକୁ ହେବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ପିଲାମାନଙ୍କ ମନରେ କେଉଁ ଶୁଭକାମନା ଉତ୍ପନ୍ନ ହେବା ମଧ୍ୟ ଭଲ ପୁରୁଷାର୍ଥର ଲକ୍ଷଣ ଅଟେ ?

ଉତ୍ତର:- ପିଲାମାନଙ୍କ ମନରେ ଯଦି ଏହି ଶୁଭକାମନା ରହୁଛି ଯେ ଆମେ ମାତାପିତାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କରି ତାଙ୍କର ସିଂହାସନରେ ବସିବୁ ତେବେ ଏହା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସାହସର କଥା । ଯେଉଁମାନେ କହୁଛନ୍ତି— ବାବା, ଆମେ ତ ସବୁ ପରୀକ୍ଷାରେ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହେବୁ, ତେବେ ଏହା ମଧ୍ୟ ଶୁଭ କଥା ହେଲା ନା । ଏଥିପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥକୁ ମଧ୍ୟ ସେତିକି ଚୀର୍ଷ କରିବାକୁ ହେବ ।

ଗୀତ:- ହମାରେ ଚୀର୍ଷ ନ୍ୟାରେ ହେଁ..

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ଦୁନିଆରେ ସମସ୍ତେ ପାପ ଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି, ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ହିଁ ଥା'ନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ପାପ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ, ଏଠାରେ ଅଜାମିଳ ଭଳି ପାପ ଆତ୍ମାମାନେ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ସେଠାରେ (ସ୍ୱର୍ଗରେ) ଦେବତାମାନେ ବା ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନେ ରହିଥା'ନ୍ତି । ତେବେ ଏହି ଦୁଇଟିଯାକ ଦୁନିଆର ମହିମା ଅଲଗା ଅଲଗା ଅଟେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଆତ୍ମା ନିଜ ନିଜର ଏହି ଜନ୍ମର ଜୀବନ କାହାଣୀ ବାବାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଲେଖି ପଠାଉଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ଏତେ ସବୁ ପାପ କରିଛି । ତେଣୁ ବାବାଙ୍କ ନିକଟରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଜୀବନ କାହାଣୀ ଅଛି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଜଣା ଅଛି ଯେ ଏଠାରେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଶୁଣିବାର ଅଛି ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଇବାର ଅଛି । ତେବେ ଶୁଣାଇବାବାଲା କେତେ ସଂଖ୍ୟାରେ ଥିବା ଦରକାର । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅନ୍ୟକୁ ଶୁଣାଇ ନାହିଁ ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଅନ୍ୟ ସତସତ୍ତ୍ୱ ଗୁଣରେ ଏହିଭଳି ନିଜେ ଶୁଣି ଅନ୍ୟକୁ ଶୁଣାଇବା ପାଇଁ ବନ୍ଧ୍ୟାସମାନ ନଥା'ନ୍ତି । ଏଠାରେ କିନ୍ତୁ ନିଜେ ଧାରଣା କରିବା ସହିତ ଅନ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ଧାରଣା କରାଇବାକୁ ହେବ, ବାବାଙ୍କର ଅନୁଗାମୀ କରାଇବାକୁ ହେବ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ କେବଳ ଜଣେ ହିଁ ପଣ୍ଡିତ ହୋଇ ଶୁଣାଇବେ, ଏଠାରେ ତ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ମାତା-ପିତାଙ୍କ ଭଳି ହେବାକୁ ପଡିବ । ଯଦି ଅନ୍ୟକୁ ଶୁଣାଇବ ତେବେ ଯାଇ ପରୀକ୍ଷାରେ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ପାରିବ ଏବଂ ବାବାଙ୍କ ହୃଦୟ ସିଂହାସନରେ ବସିପାରିବ । ଏଠାରେ ଜଞ୍ଜାନ ଉପରେ ହିଁ ବୁଝାଯାଉଛି । ଦୁନିଆରେ ତ ସମସ୍ତେ କୃଷ୍ଣ ଭଗବାନୁବୀତ କହୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ଜଞ୍ଜାନ ସାଗର ପତିତ ପାବନ ଗୀତା ଜଞ୍ଜାନ ଦାତା ଶିବ ଭଗବାନୁବୀତ କୁହାଯାଉଛି । ରାଧା-କୃଷ୍ଣ ବା ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ ଭଗବାନ ଭଗବତୀ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, କାରଣ ନିୟମ ହିଁ ନାହିଁ । ଯେହେତୁ ଭଗବାନ ହିଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଏହି ପଦ ଦେଇଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଭଗବାନ ଭଗବତୀ କୁହାଯାଉଛି । ଏବେ ତୁମେ ବିଦ୍ୟ ମାଳାରେ ଗୁନ୍ଥି ହେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ମାଳା ତ ତିଆରି ହେଉଛି ନା । ଉପରେ ଅଛନ୍ତି ରୁଦ୍ର ଶିବବାବା । ରୁଦ୍ରାକ୍ଷ ମାଳା ଅଛି ନା । ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ମାଳା ଏହିଠାରେ ହିଁ ତିଆରି ହେଉଛି । ଏମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଆମର ଚୀର୍ଷ ସବୁଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଅଟେ । ଦୁନିଆରେ ମନୁଷ୍ୟ ତ ଚୀର୍ଷ ବରତ କରି ବହୁତ ଧକ୍କା ଖାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତୁମ କଥା ତ ସବୁଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଅଟେ କାରଣ ତୁମର ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଶିବବାବାଙ୍କ ସାଥୀରେ ରହିଛି । ତୁମକୁ ରୁଦ୍ରଙ୍କର ଗଳାର ହାର ହେବାକୁ ପଡିବ । ଦୁନିଆରେ ତ ମାଳାର ରହସ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ଉପରେ ଅଛନ୍ତି ଶିବବାବା ଫୁଲ, ତା'ପରେ ଅଛନ୍ତି ଜଗଦମ୍ବା, ଜଗତପିତା ଏବଂ ତାଙ୍କର ୧୦୮ ବଂଶାବଳୀ । ବାବା ଦେଖିଛନ୍ତି ବହୁତ ବଡ଼ ବଡ଼ ମାଳା ମଧ୍ୟ ଅଛି । ପୁଣି ସେଥିରେ ସମସ୍ତେ ରାମ-ରାମ କହି ହାତ ଲଗାଇଥା'ନ୍ତି କିନ୍ତୁ କୌଣସି ଲକ୍ଷ୍ୟ ନଥାଏ । ରୁଦ୍ରମାଳା ଗଢାଉଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ରାମ-ରାମ ଧ୍ୱାନି ଉତ୍ତରାଣ କରିଚାଲିଛନ୍ତି । ତେବେ ଏସବୁ ହେଲା ଉକ୍ତିମାର୍ଗ । ପୁଣି ବି ତାହା ଅନ୍ୟ କିଛି କରିବାଠାରୁ ଉତ୍ତମ ଅଟେ କାରଣ ସେତିକି ସମସ୍ତ କୌଣସି ପାପ ହୋଇନଥାଏ । ତେଣୁ ପାପ କାର୍ଯ୍ୟସବୁ ଦୂରେଇ ରହିବା ପାଇଁ ଏହା ହେଉଛି ଭଲ ଉପାୟ । ଏଠାରେ ତ ମାଳା ଗଢାଇବାର କଥା ହିଁ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ନିଜେ ମାଳାର ଦାନ ହେବାକୁ ପଡିବ । ତେଣୁ ଆମର ଚୀର୍ଷ ସବୁଠାରୁ ଭିନ୍ନ । ଆମେମାନେ ଶିବବାବାଙ୍କ ଘରର ଅବସ୍ଥିତିଚାରୀ ଯାତ୍ରୀ । ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ଆମର ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନନ୍ତର ବିକର୍କ ଉତ୍ସବ ହେଉଛି । କେହି ଯଦି କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଦିନ ରାତି ମନେ ପକାନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କର ବିକର୍କ କେବେ ହେଲେ ବିନାଶ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ରାମ-ରାମ କହିବା ସମୟରେ ପାପ କର୍କ ହେବ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ତା'ପରେ ପୁଣି ପାପ କର୍କ କରିବାରେ ଲାଗିପଡିବେ । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ତାହା ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ପାପ କଟିଯାଉଛି ବା ଆୟୁଷ ବଢୁଛି । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ତ ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ତୁମମାନଙ୍କର ପାପ ଉତ୍ସବ ହେଉଛି ଏବଂ ଆୟୁଷ ମଧ୍ୟ ବଢୁଛି । ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନନ୍ତର ପାଇଁ ତୁମର ଆୟୁଷ ଅବିନାଶୀ ହୋଇଯାଉଛି ।

ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବା—ଏହାକୁ ହିଁ ଜୀବନ ଗଢିବା କୁହାଯାଏ । ଦେବତାମାନଙ୍କର କେତେ ମହିମା ହେଉଛି! ମନୁଷ୍ୟ ନିଜକୁ ନୀଚ ପାପୀ ବୋଲି କହିଥାଏ ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସମସ୍ତେ ଏହିଭଳି ହୋଇଥିବେ ନା । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଗୁଣହୀନ, ମୋ ଭିତରେ କୌଣସି ଗୁଣ ନାହିଁ, ଆପଣ ହିଁ ଦୟାର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ଏହିଭଳି କହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ମହିମା କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ପରମାତ୍ମା ତୁମକୁ ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଭଳି କରିଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେହିଭଳି ହେଉଛ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କଠାରୁ ଅଧିକ ଗୁଣବାନ

ଆଉ କେହି ନୁହଁନ୍ତି । ନିରଘ୍ରଣ ବାଳକ ନାମରେ ଗୋଟିଏ ସଂସ୍ଥା ଅଛି । କିନ୍ତୁ ଏହାର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟସ୍ତ ବୁଝିନାହାଁନ୍ତି ଯେ ନିରଘ୍ରଣ କାହାକୁ କୁହାଯାଏ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅଥବା ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ଗୁଣର ମହିମାକୁ ହିଁ ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପଦନ୍...କହି ଗାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ପୁଣି ତୁମେମାନେ ସେହିଭଳି ହେଉଛ । ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସତସଂଗ ନଥିବ ଯେଉଁଠାରେ ଏଭଳି କୁହାଯାଉ ଥିବ । ଏଠାରେ ବାବା ପରାଗୁଛନ୍ତି— ତୁମେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣଙ୍କୁ ବରଣ କରିବ ନା ରାମ ସୀତାଙ୍କୁ ? ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟସ୍ତ ନିରବୋଧ ତ ନୁହଁନ୍ତି, ତୁରନ୍ତ କହିଦିଅନ୍ତି ବାବା ଆମେ ତ ସବୁ ପ୍ରକାରର ପରୀକ୍ଷାରେ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହେବୁ । ଏହିଭଳି ଶୁଭ କଥା କହିଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ସମସ୍ତେ ଏକାଭଳି ହୋଇଯିବେ । ତଥାପି ମଧ୍ୟସ୍ତ ପିଲାମାନେ ସାହାସ ଦେଖାଇଥା'ନ୍ତି । ମମ୍ମା-ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ଶିବବାବାଙ୍କର ମୁରବୀ ସନ୍ତାନ । ଆମେମାନେ ମଧ୍ୟସ୍ତ ତାଙ୍କୁ ପୁରା ଅନୁକରଣ କରି ସିଂହାସନର ଅଧିକାରୀ ହେବୁ—ଏହିଭଳି ଶୁଭକାମନା ରଖିବା ମଧ୍ୟସ୍ତ ଭଲ କଥା । ତେଣୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ ମଧ୍ୟସ୍ତ ସେହିଭଳି କରିବା ଦରକାର । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟର ପୁରୁଷାର୍ଥ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ପାଇଁ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଯିବ, ଏହା ସୁନିଶ୍ଚିତ ଅଟେ, ତେବେ ବର୍ତ୍ତମାନର ପୁରୁଷାର୍ଥରୁ ଜଣା ପଡିଯିବ ଯେ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟସ୍ତ ଏହିଭଳି କରିଥିଲେ ଏବଂ କଳ୍ପ କଳ୍ପ ମଧ୍ୟସ୍ତ ଏହିଭଳି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବେ । ଯେମିତି ପରୀକ୍ଷା ସମୟରେ ଜଣା ପଡିଯାଏ ଯେ ମୁଁ କେତେ ଦୂର ପାସ କରିବି । ଏକଥା ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ତ ତୁରନ୍ତ ଜଣାପଡିଯାଇଥାଏ । ଏହା ହେଉଛି ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବାର ଗୀତା ପାଠଶାଳା । ଅନ୍ୟ ସବୁ ଗୀତା ପାଠଶାଳା ଶୁଭିକରେ ଏଭଳି କେବେ କହିବେ ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ଏଠାକୁ ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବା ପାଇଁ ଆସିଛୁ ନା ସେଠାରେ ଶିକ୍ଷକ ଅର୍ଥାତ୍ ଗୀତା ପାଠକ କେବେ କହିବେ ଯେ ମୁଁ ନରରୁ ନାରାୟଣ କରୁଛି । ପ୍ରଥମେ ତ ଶିକ୍ଷକଙ୍କର ନିଶା ରହିବା ଦରକାର ଯେ ମୁଁ ମଧ୍ୟସ୍ତ ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବି । ଗୀତାର ପ୍ରବଚନ ତ ଅନେକ କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କେଉଁଠାରେ ମଧ୍ୟସ୍ତ ଏଭଳି କହିବେ ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ଶିବବାବାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ପାଠ ପଢୁଛୁ । ସେମାନେ ତ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ପଢୁଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ତ ଜାଣିଛ ଯେ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ହେଉଛନ୍ତି ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଶିବ, ଯିଏକି ସ୍ଵାତନ୍ତ୍ର ରଚୟିତା, ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି, ସିଏ ହିଁ ଆସି ପତିତମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି । ଗୁରୁ ନାନକ ମଧ୍ୟସ୍ତ ତାଙ୍କର ମହିମା ଗାନ କରିଛନ୍ତି— ଯଦି ସାହେବ ଅର୍ଥାତ୍ ଭଗବାନଙ୍କ ନାମ ଜପିବ ତେବେ ସୁଖ ମିଳିବ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ସତ୍ତ୍ଵ ସାହେବ ସେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ସେ ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମର ପିତା ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ମୁଁ ତମକୁ ସତ୍ତ୍ଵ ଅମରକଥା, ତୃତୀୟ ନେତ୍ରର କଥା ଶୁଣାଉଛି । ତେଣୁ ଏହା ହେଉଛି ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ମିଳିବାର ବା ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବାର ଜ୍ଞାନ । ହେ ପାରବତୀମାନେ, ମୁଁ ଅମରନାଥ ତୁମକୁ ଅମରକଥା ଶୁଣାଉଛି । ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ହେଉଛନ୍ତି ଶିବବାବା ପୁଣି ବ୍ରହ୍ମା-ବିଷ୍ଣୁ-ଶଙ୍କର ପୁଣି ତାଙ୍କ ପରେ ସ୍ଵାତନ୍ତ୍ରରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ପୁଣି ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀରେ ରାମ-ସୀତା....ଏହିଭଳି ଏହିଭଳି କ୍ରମାନୁସାରେ ଚାଲିଥାଏ । ସମୟ ମଧ୍ୟସ୍ତ ସତ୍ତ୍ଵୋ-ରଜୋ-ତମୋ ରହିଛି । ଏହି କଥା ସବୁ କେହି ବି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ଆମକୁ ବହୁତ ଗୁଡ଼ ରହସ୍ୟ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ଆମ ଆତ୍ମାରେ ଅବିନାଶୀ ପାର୍ବତୀ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି । ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମର ପାର୍ବତୀ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି । ତାହା କେବେ ବିନାଶ ହେଉନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋର ମଧ୍ୟସ୍ତ ଏହିଭଳି ପାର୍ବତୀ ରହିଛି । ତୁମେ ଯେତେବେଳେ ସୁଖଧାମରେ ରହୁଛ ସେତେବେଳେ ମୁଁ ଶାନ୍ତିଧାମରେ ରହୁଛି । ସୁଖ ଏବଂ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରିବା ତୁମ ଭାଗ୍ୟରେ ଅଛି । ସୁଖ ଏବଂ ଦୁଃଖରେ କେତେ କେତେ ଜନ୍ମ ମିଳୁଛି ତାହା ମଧ୍ୟସ୍ତ ତୁମକୁ ବୁଝାଇଦେଉଛି । ମୁଁ ହେଉଛି ତୁମର ନିଷ୍କାମୀ ପିତା । ମୁଁ ତୁମ ସମସ୍ତତାଙ୍କୁ ସ୍ଵାତନ୍ତ୍ର ମାଲିକ କରୁଛି । ଯଦି ମୁଁ ବି ପତିତ ହୋଇଯିବି ତେବେ ତୁମକୁ ପାବନ କିଏ କରିବ ? ସମସ୍ତତାଙ୍କର ଡାକ କିଏ ଶୁଣିବ ? ପତିତ ପାବନ କାହାକୁ କହିବ ? ଏକଥା ବାବା ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, କୌଣସି ଗୀତା ପାଠ ଏପରି ବୁଝାଇପାରିବେ ନାହିଁ, ସେମାନେ ତ ତରିଲୋକୀ ଗର୍ବର ଅର୍ଥକୁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ କହୁଛନ୍ତି ବେଦଶାସ୍ତ୍ରମାନଙ୍କରୁ ଭଗବାନଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବାର ରାସ୍ତା ମିଳିଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ଶାସ୍ତ୍ରର ସବୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ପାଇଁ ରହିଛି କିନ୍ତୁ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗ ପାଇଁ କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ରର ନାହିଁ । ତେବେ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇଲାଲା ଜ୍ଞାନର ସାଗର ମୁଁ ହିଁ ଅଟେ । ବାକି ଅନ୍ୟ ସବୁ ହେଉଛି ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ସାମଗ୍ରୀ । ମୁଁ ହିଁ ଆସି ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦ୍ଵାରା ସମସ୍ତତାଙ୍କୁ ସଦଗତି ଦେଉଛି । ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟ ତ ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ ପାଣିଫୋଟକା ପାଣିରୁ ବାହାରି ପୁଣି ପାଣିରେ ମିଶିଯାଉଛି କିନ୍ତୁ ଏଥିରେ ମିଶିବାର କିଛି କଥା ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ତ ଅମର ଅଟେ, ତାହା କେବେ ଜଳେ ନାହିଁ, କଟେ ନାହିଁ, କିମ୍ବା କ୍ଷୟ ହୁଏ ନାହିଁ । ବାବା ଆସି ଏହି ସବୁ କଥାର ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କର ପାଦରୁ ଚୁଟି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଖୁସି ରହିବା ଦରକାର ଯେ ଆମେ ଯୋଗ ବଳ ଦ୍ଵାରା ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ ହେଉଛୁ । ଏହି ଖୁସି ମଧ୍ୟସ୍ତ ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ କ୍ରମାନୁସାରେ ରହିଛି । ଏକାଭଳି ତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଯଦିଓ ପରୀକ୍ଷା ଗୋଟିଏ କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତେ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହେଲେ ତ! ଏଠାରେ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି, ତା'ର ଯୋଜନା ବାବା ବର୍ତ୍ତମାନ ବତାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ସୁରକ୍ଷାବଂଶୀ ଏତେ ଜନ୍ମ ରାଜ୍ଵ କରନ୍ତି, ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ଏତେ ଜନ୍ମ ରାଜ୍ଵ କରନ୍ତି, ଶେଷରେ ଯେଉଁମାନେ ଫେଲ୍ ହେଉଛନ୍ତି ସେମାନେ ଦାସ-ଦାସୀ ହୁଅନ୍ତି । ତେବେ ଦାସ-ଦାସୀମାନେ ମଧ୍ୟସ୍ତ ଶେଷ ଆଡକୁ କ୍ରମାନୁସାରେ ରାଜା-ରାଣୀ ହୁଅନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ଭଲ ନ ପଡିବେ ସେମାନେ ତରେତା ଶେଷ ଆଡକୁ ଛୋଟ-ଛୋଟ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରନ୍ତି । ବାବା ତ ବହୁତ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଯଦି କିଛି ବୁଝିପାରୁନାହିଁ ତେବେ ବାବାଙ୍କୁ ପଚାରି ପାରିବ । ନଚେତ୍ ବିବେକ କହୁଛି ସେମାନେ ପୁଣି କେଉଁଠି ଜନ୍ମ ନେବେ! ସେଠାରେ ଦାସଦାସୀ ପଦରେ ମଧ୍ୟସ୍ତ କ'ଣ କମ ସୁଖ ଅଛି କି, ସେମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟସ୍ତ ବହୁତ ସମ୍ପାଦନ ଥାଏ । ବଡ଼ ବଡ଼ ମହଲ ଭିତରେ ରହିଥା'ନ୍ତି, ସେଠାରେ ବଡ଼ ବଡ଼ ବଗିଚା ମଧ୍ୟସ୍ତ ଥାଏ । ସେଠାରେ ଦୁଇ ତିନି ମହଲା ତିଆରି କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ କାରଣ ଜମି ବହୁତ ଖାଲି ପଡିଥାଏ । ପଇସାର ତ ଅଭାବ ନଥାଏ, ତେଣୁ ମହଲ ତିଆରି କରିବାର ବହୁତ ସଉକ ଥାଏ । ଯେମିତି ଏଠାରେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ସଉକ ଅଛି ନା । ଯେହେତୁ ନୂଆ ଦିଲ୍ଲୀ ତିଆରି କରିଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ଭାବୁଛନ୍ତି ଭାରତ ମଧ୍ୟସ୍ତ ନୂଆ ହୋଇଯାଇଛି । ବାସ୍ତବରେ ନୂଆ ଭାରତ ସ୍ଵାତନ୍ତ୍ର ଏବଂ ପୁରୁଣା ଭାରତ ନରକକୁ କୁହାଯାଏ । ସେଠାରେ ଯାହାକୁ ଯେତେ ଦରକାର.... କିନ୍ତୁ ସବୁ ତ

ଡରାମା ଅନୁସାରେ ହିଁ ହେବ । କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ଯେଉଁଭଳି ମହଲ ତିଆରି କରିଥିବେ, ସେହିଭଳି ପୁଣି ବି ହେବ । ଉଷାନ ଅନ୍ୟ କେହି ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଯାହାତ୍ମକର ଭାଗ୍ୟରେ ଥିବ ତାତ୍ତ୍ୱକୁ ବୁଝିପରେ ହିଁ ଧାରଣା ହେବ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପୁରୁଷାରଥ କରିବାକୁ ହେବ, ବାବାତ୍ମକ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ସରବଦା ରହିବାକୁ ହେବ । ଉକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଉକ୍ତମାନେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣତ୍ମକ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ହିଁ ରହିଆସିଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ମାଲିକ ତ ହେଲେ ନାହିଁ । ଏବେ ତ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ତୁମ ସମ୍ପ୍ରାଣରେ ଅଛି । ତୁମେମାନେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାତ୍ମକର ଜୀବନ କାହାଣୀ ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମା-ବିଷ୍ଣୁ-ଶତ୍ରୁକରତ୍ମକ ଜୀବନ କାହାଣୀକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ । ବ୍ରହ୍ମା କେତେ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି, ଏକଥା ତୁମେ ଜାଣିଛ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ମାତାମାନେ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ଦାୟିତ୍ୱ ଖୋଲୁଛନ୍ତି । ବାକି ଅନ୍ୟ ସବୁ ତ ନରକରେ ପଡିଛନ୍ତି । ମାତାମାନେ ହିଁ ସମସ୍ତତ୍ମକର ଉଦ୍ଧାର କରିବେ । ଆମେ ପରମାତ୍ମାତ୍ମକର ହିଁ ମହିମା କରୁଛୁ । ତୁମେମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିବା ପରେ କହୁଛ ଶିବବାବା ଆପଣତ୍ମକୁ ନମସ୍ତେ । ଆପଣ ଆସି ଆମକୁ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ କରୁଛନ୍ତି, ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି, ଏହିଭଳି ଶିବବାବା-ଆପଣତ୍ମକୁ ନମସ୍ତେ । ତେବେ ପିତାତ୍ମକୁ ତ ପିଲାମାନେ ନମସ୍ତେ କରିଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ପୁଣି ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ, ନମସ୍ତେ । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ମୋତେ ପାଇ ପଇସାର ଅର୍ଥାତ୍ କଉଡି ମୂଲ୍ୟର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ କରୁଛ, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତୁମକୁ ହୀରା ତୁଲ୍ୟ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ କରୁଛି । ତୁମେ ଶିବବାବାତ୍ମକୁ ବାଳକ ରୂପରେ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ କରୁଛ ନା । ଆରଜ୍ଜା—

ମିଠା-ମିଠା ସିକିଲିଆ ପିଲାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା ବାପଦାଦାତ୍ମକର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ପ୍ରତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ, ନମସ୍ତେ, ମାଲିକମାନଙ୍କୁ ସଲାମ । ବନ୍ଦେ ମାରତମ୍....

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ଶିବବାବାତ୍ମକ ଘରର ଅବସ୍ଥିତିଚାରୀ ପଥିକ ହୋଇ ଯୋଗବଳ ଦାୟିତ୍ୱ ବିକରମକୁ ଭସ୍ମ କରିବାକୁ ହେବ । ଉଷାନର ସ୍ମରଣ କରି ଅପାର ଖୁସିରେ ରହିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ବ୍ରହ୍ମାବାବାତ୍ମକ ସମାନ ସିଂହାସନର ଅଧିକାରୀ ହେବାର ଶୁଭକାମନା ରଖିବା ସହିତ ବାବାତ୍ମକୁ ପୂରା ପୂରା ଅନୁକରଣ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ବୁଝି ଦାୟିତ୍ୱ ଧାରଣା ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାକୁ ପରଖି ଯଥାରଥ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରୁଥିବା ସଫଳତାର ମୂର୍ତ୍ତି ହୁଅ । ବୁଝି ଯେତିକି-ଯେତିକି ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ରହିବ ସେତିକି-ସେତିକି ପରଖିବାର ଶକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ । ତେଣୁ ଅଧିକ କଥା ଚିନ୍ତା କରିବା ପରିବରତ୍ତେ କେବଳ ବାବାତ୍ମକ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରୁହ, ବାବାତ୍ମକୁ ସହିତ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ରୁହ ତେବେ ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାକୁ ପରଖି ଯଥାରଥ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇପାରିବ । ଯେଉଁ ସମୟରେ ଯେଉଁଭଳି ପରିସ୍ଥିତି ଥିବ, ଯେପରି ସମ୍ବନ୍ଧୀମାନଙ୍କର ମନୋଦଶା ଥିବ, ସେହି ସମୟରେ ସେହି ଅନୁସାରେ ଚାଲିବା, ପରିସ୍ଥିତିକୁ ପରଖି ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେବା ଏହା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ବଡ ଶକ୍ତି ଅଟେ ଯାହାକି ସଫଳତାର ମୂର୍ତ୍ତି କରିଦେଇଥାଏ ।

ସ୍ମରଣାଗାନ:- ଉଷାନର ସ୍ମରଣ ବାବାତ୍ମକ ସହିତ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ତାରକା ସେହିମାନେ ଅଟନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଜଗତର ଅନ୍ଧକାରକୁ ଦୂର କରିଥା'ନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଅନ୍ଧକାରକୁ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

“ମାତେଶ୍ୱରୀତ୍ମକର ମଧୁର ମହାବାକ୍ୟ”

“ନୟନହୀନ ଅର୍ଥାତ୍ ଉଷାନ ନେତ୍ରହୀନକୁ ରାସ୍ତା ଦେଖାଉଥିବା ପରମାତ୍ମା”

ନୟନହୀନ କୋ ରାହ ଦିଶାଓ ପ୍ରଭୁ... ତେବେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଏହିଭଳି ଯେଉଁ ଗୀତ ଗାଉଛନ୍ତି ଯେ “ନୟନହୀନମାନଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ଦେଖାଅ ପ୍ରଭୁ” ଏଥିରୁ ଜଣାପଡୁଛି ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ଦେଖାଇଥା'ନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ତ ପରମାତ୍ମାତ୍ମକୁ ଡାକୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଯେତେବେଳେ କହୁଛନ୍ତି ହେ ପ୍ରଭୁ, ରାସ୍ତା ଦେଖାଅ, ତେବେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ଦେଖାଇବା ପାଇଁ ନିଶ୍ଚିତ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ପରମାତ୍ମାତ୍ମକୁ ନିରାକାର ରୂପରୁ ସାକାରୀ ରୂପରେ ଆସିବାକୁ ପଡିବ, ତେବେ ଯାଇ ତ ସାକାରରେ ରାସ୍ତା ଦେଖାଇବେ ନା । ଏଠାକୁ ନ ଆସିଲେ ରାସ୍ତା ତ ଦେଖାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଏବେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଯିଏକି ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ତ ଦେଖାଇବାକୁ ହେବ ନା । ସେଥିପାଇଁ ପରମାତ୍ମାତ୍ମକୁ କହୁଛନ୍ତି ନୟନହୀନଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ଦେଖାଅ ପ୍ରଭୁ.... ଏହି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପାଇଁ ତାତ୍ତ୍ୱକୁ ନାଉରିଆ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ ଯିଏକି ସେପାରିକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଏହି ପଞ୍ଚତତ୍ତ୍ୱର ଦୁନିଆରୁ ପାର କରି କ୍ଷତ୍ର ତତ୍ତ୍ୱ, ଯାହାକି ଅଖଣ୍ଡ ଜ୍ୟୋତି ମହତତତ୍ତ୍ୱକୁ ନେଇଯିବେ । ତେବେ ପରମାତ୍ମା ମଧ୍ୟ ଯେତେବେଳେ ସେ ପାରିବୁ ଏପାରିବୁ ଆସିବେ ତେବେ ତ ସାଥୀରେ ନେଇଯିବେ ନା । ତେଣୁ ପରମାତ୍ମାତ୍ମକୁ ମଧ୍ୟ ନିଜ ଧ୍ୟାନରୁ ଏଠାକୁ ଆସିବାକୁ ପଡୁଛି । ସେଥିପାଇଁ ତ ପରମାତ୍ମାତ୍ମକୁ ନାଉରିଆ

କୁହାଯାଉଛି । ସିଏ ହିଁ ଆତ୍ମା ରୂପି ନୌକାକୁ ସେପାରିକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ଯେଉଁମାନେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ରହିବେ ସେହିମାନଙ୍କୁ ହିଁ ସାଥୀରେ ନେଇଯିବେ । ବାକି ଯେଉଁମାନେ ଏଥିରୁ ବଞ୍ଚିତ ରହିଯିବେ ସେମାନେ ଧର୍ମରାଜପୁରୀରେ ଦଣ୍ଡଭୋଗ କରିବା ପରେ ମୁକ୍ତି ପାଇବେ । ଆରୁଛା! ।। ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ।